

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και η Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ*

Η νεοφιλελεύθερη Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή, - στην οποία συμπράττουν αρμονικά οι γνήσιοι νεοφιλελεύθεροι αλλά και οι από καιρού προσχωρήσαντες στην ίδια πολιτική σοσιαφιλελεύθεροι -, αρχίζουν να αλλάζουν στάση έναντι της επερχόμενης νέας κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα.

Η αρχική τους θέση (όπως εκδηλώθηκε ποικιλοτρόπως στις κρίσιμες διπλές Εθνικές Εκλογές του 2012) ήταν να θέσουν το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ εκτός ευρωπαϊκού ιδεολογικού πλαισίου.

Αν και οι εξαγγελίες του ΣΥΡΙΖΑ (ίδιες με το 2012, αλλά σήμερα με περισσότερη επεξεργασία και εξειδίκευση λόγω των συνθηκών) αφορούν βασικά την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, την επανεκκίνηση της οικονομίας, την καταπολέμηση της ανεργίας, την επανάκτηση της εργασίας με την επαναφορά του εργασιακού συλλογικού ευρωπαϊκού πολιτισμού, την αντιμετώπιση και εκκαθάριση των «κόκκινων» δανείων πάσης φύσεως (στεγαστικών, επιχειρηματικών, επαγγελματικών κ.λπ.) και ασφαλώς την αποκατάσταση της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, δηλαδή της ομαλής λειτουργίας της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, οι ευρωπαϊκές ελίτ τις αντιμετώπισαν ως οιονεί ...καθεστωτική μεταβολή. Πολλοί ευρωπαίοι αξιωματούχοι, οικονομικοί παράγοντες, Ινστιτούτα Ερευνών και δεξαμενές οικονομικής σκέψης, ενωμένοι σε μια νεοφιλελεύθερη συγχορδία, καταδίκάζαν με βδελυγμία το βασικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ ως περίπου ευρισκόμενο εκτός ...ευρωπαϊκού θεσμικού πλαισίου!!

Με την πάροδο του χρόνου όμως και κυρίως με τα καταστροφικά αποτελέσματα του λεγόμενου ...«προγράμματος διάσωσης» του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος που είχε εκτεθεί κερδοσκοπικά στα ομόλογα του ελληνικού χρέους, κανένας δεν μπορούσε να παραβλέψει την ανορθολογικότητα και την τιμωρητική κατεύθυνση των ρυθμίσεων του Μνημονίου. Σώθηκε μεν το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, όπως αναφέρει και ο τέως υπουργός οικονομικών των ΗΠΑ Τίμοθι Γκάιτνερ στο πρόσφατο βιβλίο του («Stress Test: Reflections on Financial Crises»), αλλά καταστράφηκε η ελληνική οικονομία και η ελληνική κοινωνία. Ο ίδιος, περιγράφοντας τις κρίσιμες εκείνες ημέρες των αποφάσεων και τις επαφές του με τους ευρωπαίους ιθύνοντες, περιγράφει ότι δεν επρόκειτο περί συζητήσεων με συγκεκριμένα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά δεδομένα, αλλά όλοι σχεδόν διαπνέονταν από μια διάθεση σκληρής τιμωρίας των «αφρόνων» Ελλήνων, που με την αβελτηρία και την ασωτία τους τούς είχαν ξεγελάσει ακόμη και στα στατιστικά στοιχεία.

Δεν υπάρχει βεβαίως καμιά αμφιβολία ότι η υποκρισία αυτή και οι υποτιμητικοί χαρακτηρισμοί του ελληνικού λαού εκτοξεύονταν για να κατασκευαστεί το ψυχολογικό-συνειδησιακό υπόβαθρο επιβολής των τιμωρητικών Μνημονίων και των ανορθολογικών λύσεων ώστε και οι ευρωπαϊκοί λαοί να μην αντιληφθούν ότι κατ'ουσίαν μεταβιβάζουν χρήματα στους τραπεζίτες, αλλά και οι Έλληνες να πτοηθούν και μέσα σε ένα κλίμα ηττοπάθειας και συγγνώμης να δεχθούν αγόγγυστα την τιμωρία. Ποτέ και κανένας λαός δεν πληροφορήθηκε υπεύθυνα από τους επικεφαλείς των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, αλλά και των οργάνων της ΕΕ ότι το 98,6% των χρημάτων που δόθηκαν ως δάνειο στην Ελλάδα μεταφέρθηκαν (και μεταφέρονται ακόμη αυτομάτως) στην πληρωμή ομολόγων που κατέχουν στα χαρτοφυλάκιά τους οι ευρωπαϊκές τράπεζες.

Από τις εγκυρότερες όμως αναλύσεις Ελλήνων και ξένων οικονομολόγων, κοινωνιολόγων και άλλων διανοουμένων, μεταξύ των οποίων και ο διαπρεπής Ούλριχ Μπεκ, που έφυγε προ ολίγων ημερών από τη ζωή (ένα από τα τελευταία πονήματά του «Από τον Μακιαβέλλι στη Μερκιαβέλλι» είναι χαρακτηριστικό) συγκλίνουν στο ότι το ελληνικό Μνημόνιο (ευφημιστικά «πρόγραμμα διάσωσης»):

α) από ιδεολογικής πλευράς, είναι το πληρέστερο και συστηματικότερο σύστημα διακυβέρνησης του επιθετικού και αντικοινωνικού χρηματιστικοποιημένου νεοφιλελευθερισμού.

β) από δημοκρατικής σκοπιάς, αποτελεί μέσο ετερόνομου προσδιορισμού των κυρίαρχων επιλογών της κοινωνίας μας. Αφαιρεί από την εσωτερική πολιτική τάξη τη δυνατότητα εσωτερικής επεξεργασίας και ελεύθερης συζήτησης νόμων και μέτρων που ψηφίζονται.

γ) από εθνικής θέασης, συνιστά μηχανισμό εκχώρησης μεγάλου μέρους της εθνικής μας κυριαρχίας και μετάταξης της Ελλάδας στην περιφέρεια της Ευρώπης, όπου δεν ισχύει το λεγόμενο «ευρωπαϊκό κεκτημένο».

δ) από οικονομικής άποψης, σ'αυτό συμποσούται όλο το συμβατικό «οπλοστάσιο» της αποικιοκρατίας της εποχής της νεωτερικότητας, «εκσυγχρονισμένο» με τις νέες επιδιώξεις του χρηματιστικού κεφαλαίου και περιέχοντας όλες τις μορφές συσσώρευσης πλούτου στο καπιταλιστικό σύστημα.

ε) από θεσμικής-ευρωπαϊκής όρασης, το Μνημόνιο αποτελεί την πρώτη, απολύτως οργανωμένη, προσπάθεια της γερμανικής κυρίαρχης τάξης να χρησιμοποιήσει την προσωρινή κρίση δανεισμού ορισμένων χωρών του Νότου (και πρωτίστως της Ελλάδας) για να την μετατρέψει σε μόνιμη κρίση χρέους. Μέσω της νεοφιλελεύθερης «λύσης» επιδιώκει να τροποποιήσει κατά τα συμφέροντά της την κολοβή και ασύμμετρη (ούτως ή άλλως) ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

στ) από κοινωνικής οπτικής, κατακερματίζει τον κοινωνικό ιστό, προλεταριοποιεί τους μικρομεσαίους και τους μισθωτούς, καθιστά δομικό φαινόμενο την ανεργία και διώχνει από τη χώρα τους προσοντούχους νέους μας, δηλαδή καταστρέφει το μεγαλύτερο συγκριτικό μας πλεονέκτημα.

Επιπλέον το Μνημόνιο απισχναίνει, κατακερματίζει και διαλύει την κρατική οντότητα, την μετατάσσει στην κατηγορία των αποτυχημένων κρατών (κράτος «παρίας»- «rogue») που δεν μπορεί να

ανταποκριθεί στις στοιχειώδεις ανάγκες του ελληνικού κοινωνικού χώρου (κοινότητες απόδημου ελληνισμού, διάσπαρτα νησιωτικά συμπλέγματα, προβληματικές ορεινές περιοχές).

Γι' αυτό προξενούν κατάπληξη οι πρόσφατες δηλώσεις του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς, ο οποίος μεταξύ των άλλων είπε ότι *«Πολλά από αυτά τα μέτρα πρέπει να αλλάξουν γιατί είναι ανυπόφορα»* και ότι *«Τα μέτρα λιτότητας αποτέλεσαν σαφή επιλογή των ελληνικών κυβερνήσεων. Ήταν αποτέλεσμα της εθελουσίας και πρόθυμης συνεργασίας τους με τους πιστωτές.»*.

Το ότι προσπαθεί για λογαριασμό των ευρωπαϊκών οργάνων να αποποιηθεί την ευθύνη για την επιβολή του καταστροφικού για την Ελλάδα Μνημονίου, ρίχνοντας όλο το βάρος στις πειθήνιες και υπεύθυνες για τα εσωτερικά αίτια της κρίσης ελληνικές ελίτ, είναι μια σαφής ένδειξη ότι η ΕΕ δείχνει σημεία μεταμέλειας έναντι της πρότερης ανορθολογικής τιμωρητικής διάθεσης.

Τώρα που η οικονομική ύφεση και ο αντιπληθωρισμός (αποπληθωρισμός) ενσπείρουν κοινωνική αμηχανία και οικονομική στασιμότητα στην Ευρώπη, τα σημάδια συνεννόησης σε μιαν άλλη πολιτική των χωρών του Νότου και η αποποίηση των ευθυνών για τα Μνημόνια ίσως δημιουργήσουν το πρόσφορο κλίμα, μέσα στο οποίο θα ξεδιπλωθούν και θα δικαιωθούν πολλές από τις βασικές προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ που αφορούν και στο μείζον ζήτημα του χρέους και στην κατάργηση των πολιτικών λιτότητας και στην αναπτυξιακή διαδικασία που πρέπει να απελευθερωθεί από τα ασφυκτικά δεσμά του νέου αυστηροποιημένου Συμφώνου Σταθερότητας.

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το τοπίο αλλάζει.

* Υποψήφιος Βουλευτή στην Αττική, ΣΥΡΙΖΑ